

Fædrelandet.

1848.

Abonnementspris i Kjøbenhavn 15 Mk. pr. Kvartal, 5 Mk. pr. Maaned, enkelte Nr. 6 Sk.; udenfor Kjøbenhavn 3 Rbd. pr. Kvartal frit i huset.
Hver Søgne-Aften udgaaer et Numer. Bladets Contoir, store Kjøbmagergade Nr. 54, 2den Sal, er aabent om Formiddagen Kl. 11—1.

9de Aarg.

Tirsdagen den 19. September.

Nr. 240.

— Efter foregaaende Indbydelse af Executorerne af Thorvaldsens Testament samledes Kjøbenhavns Communalbestyrelse Søndagen d. 17de ds. Kl. 12 i Thorvaldsens Museum og tog dette i Øiesyn, hvorpaa en Skiftesamling afholdtes, ved hvilken alle de af Thorvaldsen skænkede Konstsager i Overensstemmelse med Testamentet bleve udlagte Staden Kjøbenhavn som Eiendom, og blev derom tilført Skifteprotocollen saaledes:

„Executores testamenti bemærkede, at de havde ønsket, at Museet maatte kunne aabnes for Publicum Mandagen den 18de September, og Dagen forud, som er Tiaarsdagen efter Thorvaldsens Hjemkomst til Fædrelandet, tages i Øiesyn af Communalbestyrelsen, som i denne Anledning derom var tilskrevet. I Svar herpaa havde Borgerrepræsentanterne under 14de ds. tilskrevet Executores, at de forventede, at Aabningen først vilde finde Sted efter en foregaaende Overlevering af Konstsagerne. I denne Anledning afholdtes nærværende Session, ved hvilken den samlede Communalbestyrelse var tilstede.“

„Executores testamenti overleverede derefter Museets Konstgjenstande til Communalbestyrelsen, der i Overensstemmelse med den Afdødes Testament modtog samme som Staden Kjøbenhavns fulde og uigjenkaldelige Eiendom; — Executores lovede derhos at tilstille Communalbestyrelsen en summarisk Fortegnelse over samtlige Museets Konstgjenstande, forsynet med deres Navnes Underskrift.“

Borgerrepræsentanternes Formand takkede derefter Executorerne, Bygningscommissionen, Bygmesteren og Alle, som have medvirket til, at Museumsbygningen nu er fuldført og kan aabnes til Adgang for Publicum, og Skifteprotocollen blev underskrevet af samtlige Tilstedeværende.

At denne Overlevering saaledes er foregaaet bringes her ved af Communalbestyrelsen til offentlig Kundskab.

— Borgerrepræsentanternes Formand yttrede sig ved denne Leilighed saaledes:

„Da Kjøbenhavns Borgerrepræsentanter i Forening med Stadens Magistrat, efterat den nye Communalordning var udkommet, benyttede den Tilladelse, som denne Lov har givet dem, og eenstemmig besluttede, at overdrage Thorvaldsen et Æresborgerskab i Rigets Hovedstad, var han den første, som han endnu har været den eneste, hvem denne Udmærkelse er bleven til Del. Det var i en dybtfølt Erkjendelse af hans store Konstner-, Borger- og Menneskeværd, at denne Beslutning blev tagen, og det er den samme Følelse, som har ledet os, naar vi, efterat han til sin Fødeby havde skænket sine mange Konstskatte, have givet vort Samtykke til at de betydelige Midler maatte udredes af Communen, som udfordredes til at den Bygning, hvori hans rige Gave skulde opbevares, kunde fuldføres paa en ham værdig Maade. Vi vidste vel, at vi derfor skulde staae vore Medborgere til Ansvar, men vi vidste ogsaa, at Beundringen for den store Konstner gennemtrængte dem alle, og vi tage derfor ikke i Betænkning at paadrage os dette Ansvar. Vi haabe ogsaa, at det skal være let at bære, naar dette Hus med alle de Konstens Skatte, som det indeholder, nu aabnes for Alle, og som det skal staae til taknemmelig Erindring om den store Konstner og hans borgerlige Sind, at han, hvis Konst havde fundet Paaskjønnelse og Belønning af Fyrster og Jordens Store og Mægtige, dog ikke vilde, at det maatte blive dem, der skulde komme til at eie de mange Konstens Værker, som hans rige Aand havde skabt og samlet, men at disse skulde blive hans Landsmænds og hans Fødebyes Eiendom, saaledes tør vi ogsaa haabe, at denne Bygning skal staae som et Vidnesbyrd om, at den Tid er forsvunden, da Konsten maatte søge sin eneste Beskyttelse i Kongernes Sale, og at med det vaagnede Folkeliv ogsaa Sandsten er vakt for de høiere aandelige Goder, som i Konst og Videnskab forskjønne og forædle Livet. Vi betvivle heller ikke, at de kjøbenhavnske Borgere ved hvis Midler denne Bygning er reist, naar den nu kan besøges af Landsmænd og Fremmede, med os ville finde en Tilfredsstillelse i, at de have havt Leilighed til at reise den, værdig den store Konstner og værdig dem selv.“

„Vi modtage da saaledes nu denne Bygning med Alt, hvad den indeholder af Stort og Kostbart i Konsten, som en Communen tilhørende Eiendom, der altid,

Alhambra.

II.

Jeg gaaer udaf den samme Port, jeg kom indaf, thi der findes ingen anden, og følger nu Muren, indtil jeg staaer oppe paa Citadellets, la Alcazabas Plan. Rummet, som indsluttes af de indvendige Mure, er ikke meget stort; tilhøire, mod Øst løber den mægtige Skillemur, med sine to Taarne (Torre Quebrada og T. de Homenaje), af hvilke det ene er halv sammenstyrtet. Det andet er i god Stand og tjener til Fængsel, hvilket min Veiviser, som i det hele er bleven forunderlig følsom, siden han har betraadt Fæstningens Grund, synes at antyde, naar han siger, at „i dets dunkle Haller sukke de Ulykkelige, som Uretfærdighed, egen Vildfarelse eller Uklogskab føre til Forbrydelsens Boliger“. Ligeledes, imod Nord ere endeel smaa, fattige Huse klinede op til Bastionerne, Græs og Blomster groe i Fred foran dem, Vinranker slynge sig opad Væggene; foran paa Pladsen løbe Smaabørn og lege med en Drage af Papir; der er saa fredeligt, som om det var midt ude paa en Mark og ikke indenfor en Fæstnings Mure, ikke en eneste Kanon kan jeg faae Øie paa. Jeg vandrer langsmed den sydlige Muur, som begrænder los Adarves, op imod et høit Taarn: Torre de la Vela, der ligger yderst imod Vest, og skuer ned over Byen og Darroflodens Dal. Det er det høieste af alle Fæstningens Taarne, og fra det, siger Don Alcántara, skuer man videst udover Granadas velsignede Land. Nogle Trin føre op til den lille buede Port, som er overskygget af en paa engang simpel og prægtig Veranda, simpel, fordi den kun bestaaer af nogle flettede Kviste, som hvile paa en faldefærdig Stok, prægtig, fordi den skønneste, frodigste Viinranke kaster en Strøm af grønne Blade ud derover, og hænger fuld af modne,

blaa Drueklaser. En gammel, huulstammet Figen staaer inderst i Krogen imellem Taarnet og Endemuren og strækker sine krogede, halvnøgne, frugtløse Grene ned imod Jorden, som om den var træt af Dage; og under den sidde, paa det nederste Trappetrin, dens levende Billede, en krogrygget, krumnæset, rynket gammel Kone, dreier Traaden paa en Haanden med sine magre Fingre, og lægger slet ikke Mærke til at en Fremmed nærmer sig hendes Taarn. En langhaaret, rødbrun Kat ligger sovende i Solskinnet ved hendes Fødder, nogle Høns og et Par sorte Grise fuldende Billedet. „Eders Figentræ bærer ikke mange Frugter, Moer!“ siger jeg til hende; da seer hun op, og svarer rolig: „Det er ældre, end jeg, nu er det vore Børn, som sørge for Føden. Giver Sennoren mig ikke en Skilling til Brød?“ tilføier hun, idet jeg stiger op af Trappen, men hun takker ikke, da jeg lader en Real falde i hendes Skød. I Taarnets nederste Stokværk er hele den fattige Families Vaaning; foran en lille Ild, som brænder i et Hjørne med en Potte over, ligger en ung, særdeles let klædt Kone paa Knæ, det er formodentlig den Gamles Datter; et spædt Barn ligger paa nogle Puder i et andet Hjørne og skriger, og et Par ældre, næsten nøgne Dreng vælte sig legende om paa Stengulvet. Ingen tager mindste Notice af mig, og jeg stiger op ad en snever Stentrapp i Baggrunden, som fører mig til et andet Stokværk og fra dette til et tredje. Trappen bliver bestandig mørkere og mere trang, jo høiere jeg stiger; kun et sparsomt Lys falder hist og her ind igiennem et enkelt Skydehul, som er udhugget i den favntykke Muur, og jeg er nærved at give min lærde Veiviser Ret, naar han med en hemmelig Gysen siger, at „en noget entusiastisk Iagttager kunde troe sig henflyttet til et af hine fortryllede Taarne, hvor de berygtede Alcaider eller Emirer boede, som arabiske Legender fortælle om, eller til et Fristed for Troldmænd

Om. Th. No 3 a
55a

herom kunne vi ikke tvivle, vil være skænket Communalbestyrelsens bedste Forsorg, og hvor forskellige end de Meninger kunne have været, som reiste sig under Arbeidets Udførelse, saa er Maalet nu naaet, og derfor skal enhver Meningsforskjellighed være glemt, som det altid bør at være, hvor man fra alle Sider kan være sig det bevidst, at man kun har villet føre Sagen til det bedste Udfald. Jeg opfylder derfor ogsaa gjerne den Pligt, som jeg troer at paaligge mig paa Borgerrepræsentanternes Vegne, naar jeg nu herved udtaler deres Tak til Enhver, som har bidraget til dette Maals Opnaelse — til de høitagtede Executorer af Thorvaldsens Testamente, som, selv besjælede af en varm Konstsans, med utrættet Omhu have samlet og ordnet hans mange og vidt adspredte Efterladenskaber — til den Bygningscommission, hvis Hverv det har været at drage Omsorg for denne Bygnings Opførelse — til den agtede Bygmester, der har ledet dette Arbejde, og derved har viist, at man ikke tog fejl, da man valgte ham, og som med sjelden konstnerisk Sans har forstaaet at løse den Opgave, som var ham given. Vi ville forene vor Tak til alle Dem, som have arbejdet paa denne Bygning og derved bidraget til, at den skal staae varig og fast igjennem Tidernes Løb, og vidne om dansk Konst og dansk Haandværksdygtighed.

Og til dette takkende Ord vil jeg endnu kun tillade mig at føie et Ønske, som vel tør findes passende her, hvor vi ere forsamlede paa et Sted, hvor der ogsaa skal fredes om den ædle Konstners Grav. Det er etsteds sagt saa smukt ved Thorvaldsens Bortgang:

„Det voxer, Tallet paa de store Døde,
men ogsaa Livet voxer paa deres Grav“;

og jeg skal heraf laane Ordet til det Ønske, jeg vil udtale: at det maa voxer paa Thorvaldsen Grav, det Liv for Konsten, som han har vakt, at det maa voxer i Danmarks Rige, til det danske Folks Ære, til hans Erindring.“

— I Anledning af, at de ved Malmøer-Conventionen til Dannelsen af den midlertidige Administration i Hertugdømmerne udvalgte Mænd med Undtagelse af Præsidenten, Hs. Exc. Greve Moltke til Nütschau, have undslaaet sig for at modtage det paa dem faldne Valg, har Hs. Majestæt ved Resol. af 10de ds. i deres Sted allernaadigst udnævnt Conferenceraad, Amtmand Johansen og Biskoppen for Als og Ærø, Hansen, til for Slesvigs Vedkommende at tiltræde denne Regering-Commission, der i Overensstemmelse med Art. 7 af Vaabenstilstands-Conventionen skal indsættes for begge Hertugdømmer.

(Dep. Tid.)

— Til at undersøge Generalgouverneur v. Scholtens og overhovedet hele den vestindiske Embedsstands Forhold til de paa vore vestindiske Øer stedfundne Begivenheder, er der tillagt Etatsraad Hansen i Forening med Overauditeur og Assessor Flensborg allerhøieste Ordre.

— „Times“ af 11te Septbr. ytrer sig angaaende den tyske Nationalforsamlings Beslutning over Vaabenstilstanden saaledes: Den endnu uafgjorte og truende Stilling, hvori det slesvig-holstenske Spørgsmaal befinder sig, fremkalder en alvorlig Frygt for, at de Regeringer og

og Hexe, som efter gamle Koners Fortællinger i Tusmørket komme ud af deres Huler, for at gjøre natlige Farter gjennem Verden.“

Endelig nærmer Trappen sig sin Ende, det bliver lysere og lysere, endnu kun nogle Trin, og jeg staaer paa Taarnets brede Terrasse, og kaster nu mit Blik forbauset og henrykt til alle Sider. Thi det Syn, som mod alle Verdenshjørner oprulles for mig med en broget Blanding af Former og Farver, er saa stort og overraskende, saa pragtfuldt og glimrende, saa henrivende deilig, at hele Verden maaskee ikke kan opvise Magen dertil. Jeg tænker ikke paa at gjengive med Ord, hvad mine Øine see i denne lykkelige Time, det vilde være en taabelig Tanke; jeg kan jo dog ikke faae Bogstaverne til at skinne som Sne, eller hvælve sig som Bierge, eller funkle som Solglands, eller suse som Trærnes Kroner, naar Vinden bevæger dem; Alt hvad jeg evner, er, med Tak til Gud, som lader mig see sin Skabning i al dens Fylde af Skjønhed, at gjenne Billedet af den store Scene dybt i min Sjæl blandt dens bedste og ædleste Minder; og at drage nogle døde, farveløse Linier og Omrids til et Maleri, der kun faaer Liv og Farve ved Erindringens Magt for Den, der, ligesom jeg, ung og glad har staaet paa Torre de la Vela i den tidlige Morgenstund og seet over Byen og Dalen til de fjerne Bierge.

Mod Vest glider Øiet over Alhambras yderste Bastion, nedad steile Klippevolde til Byens hvide Huse, som med deres smaa Blomstergaarde i Midten flokke sig om Fæstningen, som Lam omkring deres Vogter. Imellem dem aabne de brogede Torve sig, Kirkespirene voxer som ranke Blomstertænger frem iblandt de flade Tage, og over dem alle rager Cathedralens store Taarn, med sine Spidser og Ornamente, lig en vældig, tornefuld Cactus. Ud og ind i en Bue slynger sig Darroflodens mørke Snor, og samler de hvide Bygninger som en Perlerad langsmed sine Bredder. Folket færdes travlt

mæglende Magter, som ere alvorlig interesserede i at faae en Ende paa denne ulykkelige og bedrøvelige Strid, ikke have Magt eller Energi nok til at kontrollere de uordenlige Forsamlinger og de revolutionaire Lidenskaber, ved hvilke Krigen hidtil er bleven fremkaldt og fortsat. Resultatet heraf er en vaktende Politik, som forkaster de Betingelser, hvormed man lovlige er kommet overens, og som søger ved en Appel til en falsk Æresfølelse at dække en grov Krænkelser af den internationale Lov og Danmarks Rettigheder. Fra dette lille, men mandige Kongeriges Side har saavel Diplomaten som den militaire Magt viist en ligefrem og aaben Færd i Bestræbelsen for at tilbagevise Angrebet, uden at det engang har gjort nogen overdreven Brug af Krigsretten, og Danmark er gaaet ind paa Betingelser, som blot vare nogenlunde forenelige med dets Ære. Fra Tydsklands Side ere derimod Underhandlingerne og Krigen førte uden den mindste Hensyntagen til de Principer, som ellers ere gjældende mellem Regeringer, saa at vi ikke kunne finde tilstrækkelig stærke Udtryk for at fordømme en saa ukjendt Blanding af Mangel paa Tro og Love og en saa slet ordnet Autoritet. Ophævelsen af de bestaaende Regeringer i Tydskland og Underordningen af disse under et saadant Skygebillede af et nominelt Keiserrike, have fremkaldt de Virkninger, som man kunde vente af en Kuldkastelse af al Statsmandsskab og en Folkeforsamlings Herredømme. Under en saa anomal Magt maa Ansvarligheden for de politiske Handlinger og Forpligtelsen at holde, hvad man har indgaaet, vige for den Impuls, der gives en vaktende Forsamling af en eller anden dristig og hensynsløs Demagog, og saa længe dette varer, ville de Forpligtelser, Tydskland paatager sig, være for Intet at legne, og dets Politik vil styres ved Tilfældet eller Lidenskab.

En saadan Tingenes Tilstand er ydmygende nok for den tyske Nations offentlige Charakter, og den vil uden Tvivl fremkalde flere hemmelige Hjertesuk og Samvittighedsnag, end der endnu offentlig bliver udtalt. Men denne Ydmygelse er langt mere ødelæggende for selve de tyske Regeringer, hvis Uklogskab i Begyndelsen og Svaghed senere har gjort dem til Slaver af det Parti, som fremkaldte denne fordærlige Krig. Kongen af Preussen skyndte sig, saasnart de Begivenheder indtraadte, som i saa høi Grad have rystet hans Riges Lykke og Styrke, at kaste sine Tropper ind paa det danske Territorium, for som han sagde, at udføre det tyske Forbunds høie Decreter. Dette var en Forholdsregel, som Historien strængt vil dømme, thi det var et Forsøg paa at aflede Elendigheden, som truede hans egen Krone, paa Bekostningen af hans Naboes Rettigheder. Men samtidige Begivenheder have allerede foregrebet Historiens Dom, og straffet dette Overgreb hurtigt og uskaansomt. Efterat Preussen havde udgydt sit Blod, trukket store Vexler paa det udtømte Skatkammer, fremkaldt betydelige private Tab, seer det nu sin Autoritet benegtet og sin kongelige Underskrift tilsidesat i Anledning af en Tractat, som det, tvunget af bydende Nødvendighed, i Tydsklands og hele Europas almindelige Interesse har afsluttet. Den endelige Forkastelse af Vaabenstilstanden med Danmark af Forsamlingen i Frankfurt, efter at den paa den høitideligste Maade var afsluttet og ratificeret af Kongen af Preussen, maa fremkalde en uundgaaelig Strid mellem den federale og de uafhængige Regeringer i Tydskland. Det er nu kommet saavidt, at, med mindre Kongen af Preussen er reduceret dertil, at hans Tropper ikke adlyde ham og hans diplomatiske Agenter kun kunne indgaae Forpligtelser forsaavidt en revolutionair Forsamling andetsteds fra

i de snævre Gader og paa Torvene, men heroppefra see Menneskene ud som smaa sorte Punkter, der bevæge sig imellem hverandre, og deres Larmen og Skrigen bliver dæmpet ved Afstanden og naaer kun mit Øre som en svag, neppe hørilig Summen. Om Byen snoer sig en Søm af grønne Alleer, og bagved dem svæver Blikket henover Marker og Høie, indtil det standses langt borte af Sierra Elviras brune, gølle Bjerger, foran hvilke den lille By Santa Fé dukker op i den brede Dalmunding med sine hvide Bygninger. Luften er saa gjennemsigtig, at Afstanden bliver til Intet, Milene trække sig sammen til det Halve af deres Længde, og de fjerneste Gjenstande vise sig klart, som om jeg saae igjennem en Kikkert.

Imod Nord, ligeoverfor Taarnet, jeg staaer paa, hæver den gamle By Albaicin sig terrasseformig op fra Darroflodens Dal. Dybest nede staae Husene tæt ved hverandre, men høiere oppe sprede de sig, smaa Haver ligge som grønne Blade paa Skraaningen, hist og her stikker den nøgne, graa Klippe sit skaldede Hoved frem imellem Bygningerne, og hvor Byen hører op, ere Bjergets Sider beklædt med store Strækninger af støvgraa Cactusplanter. Imellem dem rage Ruinerne af Albaicins gamle Alcazaba iveiret, og den lange, røde Mur løber derfra, paa enkelte Steder afbrudt, nedad Høien forbi San Cristobals Kirke med dens høie, firkanterede Taarn, imellem Husene, til den store, med Træer og Blomster smykkede Plaza Larga. Længere nede imod Nordvest, hvor Bjerget, som paa sin indvendige Skraaning bærer Albaicin, daler ned imod Vesten, skjule Klosteret La Cartujas halvfærdne Bygninger sig imellem Trægrupperne som en Eneboer, der har trukket sig tilbage fra Verden; foran det brede sig de frugtbare Marker, bagved høie Klipperne sig lidt efter lidt og Øiet glider forbi St. Miguel's Høi, det hellige Bjerget og